J. Vollsjö 100; 2000 A. W. Julita 5; 2001 M. F. Stockholm 10; 2002 F. R. Åstorp 10; 2003 A. M. Göteborg 120; 2004 »Okänd 19 Stockhl.» 100; 2005 O. F. Stockhl. 10; 2006 H. S. Hälsingbg. 20; 2007 O. E. & E. P. Gullestorp 50; 2008 E. H. Sellnäs 5; 2009 W. E. Malmö 2; 2010 M. R. Gardbik 7; 2011 E. K. Ystad 5; 2012 I. J. Grästorp 15; 2013 H. N. Skellefteå 10; 2014 Miss. V—r gm A. W. Karlskrona 10; 2015 E. K. Klädesholmen 20; 2016 E. M. Skellefteå 2; 2017 H. F. Karlskrona 20; 2018 N. N. 200; 2018a K. O. Nås 10; 2019 Till Theodor o Amalia Ericsons minne gm E. O. Sthlm 4.000; 2019a S. R. Orrbyn 10; 2020 Gm J. E.: V. E. Alunda 50; S. & R. A. Jkpg t P. E:s und 10; Systr. J. Runhällen 100; V. P. Tärnsjö 5; E. & E. R. d:o i st f bl v Efraim Olssons, Sörbärke, bår 5; M. Ö. Bollsta bruk 10; 2020a E. O. Borås t F. & M. P:s und 30; 2021 H. P. Bromma gm S. H. 50; 2021a A. H. Finspång 10; 2022 L. S. Forsheda att anv. enl. anv. 10; 2023 M. J. Jämshög 15; 2024 A. L. Malmö 10; 2025 A. K. d:o 50; 2026 A. C. Sthlm 10; 2027 Onämnd 20; 2028 H. K. Floby 50; 2029 H. G. Fridene 5; 2030 E. K. Hbg 10; 2031 E. S. Kristdala 10; 2032 A. G. Malmö 10; 2033 T. M. Rödeby 10; 2034 B. M. Malmö 75; 2035 Tillägg koll Boden gm P. E. 5; 2037 K. S. Skövde 10; 2038 E. A. Bodafors 10; 2039 E. H. Sthlm 5; 2040 B. A. Borås 10; 2041 E. L. Ystad 15, S. L. d:o 15; 2042 A. L. & K. S. St. Levene 20; 2043 A. E. H. Södertälje 100; 2044 I. B. Östersund 15; 2045 M. V. Järnboås 7; 2046 A. B. Kristianstad 100; 2047 B. N. Kågeröd 100; 2048 F. J. Strålsnäs 10; 2049 A. L. Mönsterås 10; 2050 M. H. Österås 10; 2051 Z. B. Trelleborg 50; 2052 H. N. Gbg 5; 2053 K. C. Upsl 50; 2054 G. A. Gullberna 10; 2055 M. J. Kilafors 5; 2056 J. P. Gullestorp 30; 2057 A. Å. Kvidinge 20; 2058 R. S. Uppl. Väsby 10; 2059 E. E. Sthlm 50; 2060 E. T. d:o 20; 2061 A. M. Enkpg 10; 2062 E. J. Katrineholm 10; 2063 E. L. Jonsered 2; 2064 E. A. Bromma 20; 2065 H. J. Gbg 20; 2066 A. J. Byske 5; 2067 A. H. Klässbol 30; 2068 A. B. Kåge 5; 2069 N. P. Falerum »Minnesblomma på Mors bår» t P. E:s und 25; Onämnd gm d:o 25; 2070 D. L. Bollnäs 10; 2071 N. J. Höganäs 10; 2072 E. & S. Å. Torstunaby 50; 2073 E. A. Tråvad 10; 2073a Bönegrp. Upsl. gm A. E. 220:75; 2074 Billeberga kyrkl. syf. gm T. B. 115; 2075 E. K. Misterhult 10; 2076 A. Å. Piteå 25; 2077 M. R. Sävedalen 30; 2078 H. T. Vartofta 10; 2079 H. S. Vänersborg 50; 2080 I. L. D. Ängelholm 10; 2081 R. D. Örkelljunga 15; 2082 H. P. d:o 10; 2083 E. N. d:o 10; 2084 F. B. Liared 10; 2085 K. Ö. Gullestorp 25; 2086 S. O. Kristianstad 10; 2087 T. W. Strängsered 10; 2088 F. N. Örkelljunga 10; 2089 A. G. Sthlm 15; 2090 C. N. Allerum 10; 2091 C. P. Borås 10; 2092 E. G. Holmsund 10; 2093 M. U. Lista 60; 2094 A. J. Mölndal 10; 2095 S. A. Mölndal 10; 2096 A. T. Tranås 15; 2097 A. A. Furusund 5; 2098 K. G. N. Falkpg 5; 2099 A. N. Hässleholm 10; 2100 A. S. Vetlanda 25; 2101 A. B. Ystad 10; 2102 K. R. G. Örebro 10; 2103 S. R. Ystad 25; 2104 I. & P. G. S., F. S. Sthlm »I st f bl v Anders Perssons, Trelleborg, bår 10; 2105 M. A. Spånga 5; 2106 A. B. Åsarp 200; 2107 E. L. Teckomatorp 10; 2108 L. H. Klågerup t E. B:s und 25; 2109 E. A. Hbg 50; 2110 S. P. Grevie 10; 2111 I. W. Sthlm 10; 2112 E. N. Örkelljunga 125; 2113 H. P. Vedevåg 25; 2114 A. K. Stensjön 50; 2115 K. T. Knippla 10; 2116 A. S. Ockelbo 10; 2117 H. S. Hbg 10; 2118 B. L. Kvidinge f bibelspridning bl mongolerna 500; 2119 E. J. Smål. Taberg 60; 2120 E. N. Klippan 10; 2121 A. W. Jkpg f bibelöv. 15; 2122 A. H. Toftbyn »Till min mors minne» 50; 2123 »I st f bl v missionär Fru Maude Söderboms, Sthlm, bår»: A. & J. E. Upsl 10, S. & A. W. M. Kristianstad 10, I. & P. G. S. Sthlm 10, F. S. d:o 5. Summa Kr 8.672:50.

Flyktinghjälpen

Till flyktinghjälpen har under maj—juli följande insänt kläder! O. N. Bromma, A. J. Boden, A. S. Dalsjöfors, S. A. Kristianstad, J. L. Sthlm., K. F. U. M. Uppsala, D. E. d:o, V. E. d:o, E. M. d:o, A. U. Skellefteå, H. J. Gbg. A. M. Gbg.

Varmt tack till varje givare!

Jesus sade: »Medan dagen varar, måste vi göra dens gärningar, som har sänt mig; natten kommer, då ingen kan verka.» Joh. 9:4.

Ljusglimtar

Tel. 10 62 05. Brunnsgatan 4, Stockholm C. Postgironummer 51015.

Pris kr 3: — pr helår. Ansvarig utgivare: *Joel Eriksson.*

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1953

10-12.

Jed
Indeks

Ljusglimtar

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOL- OCH JAPANMISSIONEN

N:r 10 | EXPEDITION: BRUNNSGATAN 4 - STOCKHOLM C | Okt. 1953

En son till Gud

På grund av själsliga bekymmer och ett olyckligt hemliv framlevde jag mina ungdomsdagar under sorg och bittra tårar.

Just vid den tidpunkten drevs jag på grund av en önskan att studera engelska till att ansluta mig till en missionärs bibelklass. Härunder kom jag att läsa Lukas 12: 27: »Given akt på liljorna, huru de varken spinna eller väva; och likväl säger jag eder att icke ens Salomo i all sin härlighet var så klädd som en av dem». Tack vare denna bibelvers gjorde jag den oerhört betydelsefulla upptäckten, att Guds kärlek omspänner världsalltet. Jag var utom mig av glädje. Och inte bara det, utan jag kom till insikt om den häpnadsväckande sanningen, att i stället för att bli en liten gud efter döden var jag här och nu en son till Gud, det väldiga universums skapare och härskare. Jag nästan gjorde luftsprång av glädje. Jag var helt fångad av den Kristus, som gav sitt liv, på det att han skulle uppenbara Guds, sin Faders kärlek för all mänskligheten. Med ett fast och heligt beslut invigde jag mig till att omsätta denna genom korset uppenbarade kärlek i det nuvarande livet.

Toyohiko Kagawa

KUNGL. BIBLIOTEKET STOCKHOLM

Stillhet inför Herren

Av pastor *Frank Mangs.*

Vi har inte tid . . .

Nej, det kan vara sant. Men det underliga är att vi har tid att äta och läsa både böcker och tidningar. Vi har tid att gå på möten och att sällskapa med våra vänner. En del av oss har till och med tid för nöjen och onyttigt prat. Men vi har inte tid att vara ensamma med vår Frälsare. Vi har inte tid att lyssna till hans röst. Vi har inte tid att vara till endast för hans räkning.

Och månne vi inte i den bristande stillheten finner en av orsakerna till att många kristna aldrig blir någonting annat än nybörjare. De växer inte. I en halv mansålder har de trampat vägen till Herrens helgedom utan att ha vunnit en enda själ för Jesus och utan att de själva genomgått någon annan förvandling än att håret grånat och anletsdragen blivit mer misslynta än förr.

Men denna stillhetens hemlighet är så stor för många av oss, att vi inte ens har en aning om vad helig stillhet verkligen är. För fem minuter sedan hörde jag berättas om en människa, vilken varit kristen i många år, men som med bekymrad uppsyn kom till en av sina medkristna och sade:

»Vad menar du egentligen med stillhet inför Gud?»

Vi menar någonting mycket mer än yttre isolering. Vi menar någonting helt annat än ensamhet och overksamhet. Och allra minst menar vi andlig lättja.

Helig stillhet är mer än bön och bibelstudium, det är mer än koncentration och meditation. Vi behöver dessa ting för att komma in i den inre stillheten, men medlen är inte detsamma som målet, även om vi ibland tror det.

Vad menar vi då med uttrycket helig stillhet?

Vi menar för det första den absoluta frånvaron av allt jäkt — även det religiösa jäktet.

Du vet, att vi lever i maskinernas tidsålder. Allt skall gå fort. De gamla rekorden måste slås, även om den som slår rekordet slår ihjäl sig själv. Trots alla moderna uppfinningar är kampen för tillvaron hetare än förr. Och ve den som här inte orkar hålla takten.

Jäktet från fabriker och affärer kryper in i våra själar. Det följer med oss in i Guds församling. Det besmittar vår tro och det mekaniserar vårt arbete. Den som på fullt allvar vill att någonting skall ske både med honom själv och med andra, faller lätt offer för det religiösa jäktet. Och då vi börjar jäkta, springer vi alltid ifrån Gud. Han låter oss springa, men på egen risk och med våra egna resurser.

»Ty så säger Herren, Herren, Israels Helige: 'Om I vänden om och ären stilla, skolen I bliva frälsta; genom stillhet och förtröstan varden I starka.' — Ja, därför väntar Herren, till dess att han kan vara eder nådig; därför tronar han i höghet, till dess att han kan förbarma sig över eder.»

Herren väntar — — —

Vad väntar han på?

Att du och jag skall bli så stilla inför honom att han får tillfälle att verka.

*

Med helig stillhet menar vi den fullkomliga frånvaron av all inre spänning och nervositet.

Gud har skapat våra nerver men inte för att vi skall spänna dem som fiolsträngar.

Det är synd om de flesta kristna. Ty så snart de försöker taga sin frälsning på fullt allvar, får de kramp i själen. De blir anspända och ansträngda — med onaturliga miner, onaturliga röster och onaturligt uppträdande. Och de blir inte bara ansträngda utan de blir överansträngda och därför tröttnar de så fort på försöket att få frälsningen att fungera.

Varför är det så?

Det är därför att vår religion aldrig fått bli en del av vårt väsen. Den har inte fått sjunka in i oss. Den är ett plagg och ett påhäng, som inte passar. Men den har inte börjat sjuda som en levande kraft i våra ådror. Vi har inte givit Gud tillfälle att andas in sin Ande i vår ande och vi har inte givit honom tillfälle att tänka sina tankar i oss. Vi har inte tagit oss tid att göra oss hemmastadda i Andens värld och därför är vi också främlingar i denna förunderliga värld.

*

Helig stillhet är själens fullkomliga vila i Gud. Vi har lagt ned allt motstånd emot honom. Vi har sjunkit in i hans vilja. Vi har gripits av hans Ande. Ja, vi måste gå så långt att vi säger: i den djupaste stillheten har vi upphört att fråga och upphört att bedja. Vi bara existerar för Herrens räkning. Vi tackar och tillbeder.

Gud är kärleken — den heliga kärleken — och därför vill han, att vi skall taga oss tid att vara till endast för hans räkning. Han är inte nöjd med att bara vara en välgörare, som lyssnar till våra böner och med frikostig hand delar ut sina gåvor. Han vill inte endast vara vår Herre, som dagligen ger oss sina befallningar och kontrollerar att hans order bli åtlydda. Inte ens Guds gåvor får stå emellan honom och oss och inte ens lydnaden för hans vilja får ersätta vår andes innersta förbindelse med honom själv.

För att Kristi bild skall lockas fram i ditt och mitt väsen måste vi bli ensamma med vår Frälsare. Och här blir du aldrig färdig, ty stillheten inför Gud är en värld utan gränser.

Konferens i Toya

Kära Missionsvänner!

Under tiden den 25—27 juli samlades våra grupper från Tomakomai och Muroran till vår första gemensamma konferens. Samlingsplatsen var det natursköna Toya, och vi var inackorderade i ett av hotellen, The Recreation House, och våra möten hade vi i en av deras stora samlingssalar, där vi på japanskt vis sutto på strå-mattor på golvet. Toya är en mycket lämplig samlingsplats för konferenser. Man kommer bort från städernas myller till en mindre ort, och där får man också tillfälle till heta bad, vilket nog uppskattas av de flesta.

Konferensen var planerad en vecka senare, men den helgen skulle där bli »Lake festival», d. v. s. stor fest till sjöns gudar och vi ansåg det ej lämpligt ha våra möten då, ty som regel samlas det oerhört mycket folk till dessa fester och mycket vin- och spritdrickande förekommer med åtföljande buller och bråk.

Förutom våra egna krafter häruppifrån Hokkaido hade vi glädjen ha gäster från Tokio ibland oss, Folke Persson och professor Fujita.

Konferensdeltagarna i Toya. Foto E. B.

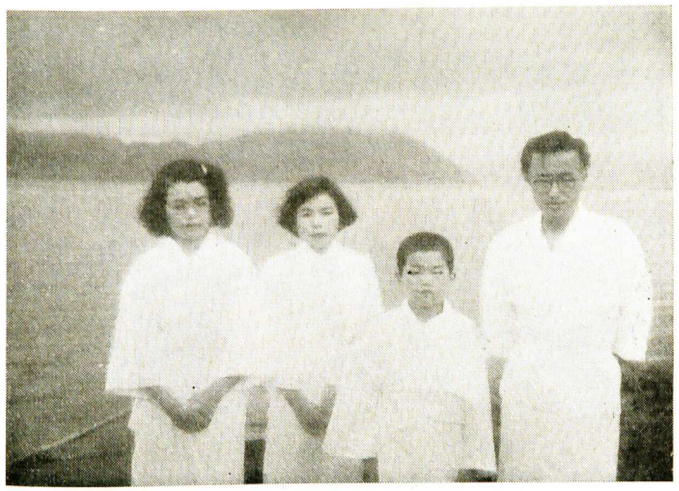

De nydöpta i Toya. Foto E. B.

Folke Persson höll ett par goda bibelstudier över den kristnes böneliv, och Mr. Fujita, som är professor i astronomi, talade på måndag fm. något om Stjärnevärlden och vår tro. För en del av våra vänner var detta något alldeles nytt, och isynnerhet då han läste några ställen från G.T. där en del namn på stjärnor förekommer.

En del av oss hann också med att göra en liten utflykt till Showa Shin Zan, och det var mycket trevligt. Det hade regnat och stigen upp till berget var hal och slipprig, men uppåt bar det i alla fall.

Lördag regnade det så gott som hela dagen, men söndag kom med sol och vackert väder. Och klockan 9 på söndag morgon samlades vi till dophögtid vid den vackra Toya-sjön. Gudstjänsten leddes av Eric Almefors. Det blev en god och givande stund. Vid detta tillfälle hade vi glädjen döpa fyra unga människor, tre från Muroran och en från Tomakomai. Vår unga vän från Tomakomai är en flicka i 20-årsåldern och har plats på kontor. Hon verkar vara en präktig människa.

Här från Muroran var det en glädje för oss att döpa vår söndagsskollärarinna. Det är en stabil flicka och vi hoppas det bästa av henne. Första kontakten hon hade med kristendomen var förra sommaren då Perssons från Tokio var hit upp. En dag delade vi ut traktater och hon var en av dem som fick en. Senare på hösten började hon komma till våra möten, och så småningom har ljuset gått upp i hennes själ.

Iwato började också komma till oss förra året. Han är kartritare

På utflykt till Showa Shin Zan. Foto E. B.

hos Hakodate Docks, som har ett ganska stort arbete här i Muroran. Han är lite blyg och tillbakadragen, men nog en snäll man.

Och så den tredje, lille Izumi Tono. Tonos yngste son. Vi var ganska tveksamma om vi skulle våga döpa honom, ty det har sina risker att döpa för tidigt också. Men denne vår unge vän vill höra Gud till och han skulle bli så besviken om han ej fick döpas. Han hade sett fram emot den dagen med glädje. Izumi får dock hjälp i sitt eget hem, och därför vågade vi döpa honom. Sedan dopkandidaterna, iförda sina vita dopdräkter, i tur och ordning svarat på fem frågor vi uppställt, bad de alla till Gud, och jag fäste mig särskilt vid unge Izumis korta bön. Han bad ungefär så här: »Gode Gud, Du vet att jag är ung och min tro är ej så stor, men Du skall hjälpa mig i Jesu namn, Amen.» Må Herren välsigna och bevara dessa som uttagits ur det andliga mörkret här i Japan!

Vid nattvardsgudstjänsten som vi sedan hade i hotellet var vi omkring 26 stycken som deltog, bland dem också några av de kristna i Toya. Det var en välsignad stund och vi förnam Herrens närvaro ibland oss.

När anmälningarna till konferensen skulle göras, så var det frågan hur många som skulle ha råd att resa. De flesta av våra kristna har inget överflöd av denna världens goda. Här i Muroran har vi en liten kollektkassa, men jag ville ej vi skulle taga ur den. De pengarna är upptagna med tanke på en lokal här i framtiden. Och vi var ej heller villiga att hjälpa dem för att de ej skulle bli vana vid

att missionären ger dem när de ej själva har råd. Vi beslöt då att tre söndagar före konferensen upptaga kollekt för dem som ej själva hade råd att bekosta resan. Och det var riktigt roligt. Vi fick in omkring 4.000 yen på denna tid, men då hade en av vännerna som har det bättre ekonomiskt ställt givit ett större bidrag. Det var en stor överraskning och en gemensam glädje inför vad som åstadkommits. Vi har försökt lära dem Bibelordet att bära varandras bördor och så uppfylla Kristi lag.

Vi hoppas att konferensen, som var den första i sitt slag häruppe, skall bli upptakten till något permanent, då våra kristna varje år samlas till några dagars bön och uppbyggelse på denna plats. Och det ville jag också uttrycka i slutorden: Väl mött här nästa år med dubbelt så många deltagare! Ske alltså i Jesu välsignade namn!

»Äran, äran den skall Jesus ha här på jorden och i himlarna. Han har borttagit alla synderna, amen halleluja!»

Med hjärtlig fridshälsning

I Herren tillgivne
Edvin Bohlin

En kärve som bärgats

En välsignad frukt av våra kvinnomöten.

»Ingen kan rycka dem ur min Faders hand.»
Joh. 10: 29.

Egentligen skulle det här bli en skildring av en liten grupp kvinnor, som samlas här i vårt hem för en timmas bibelstudium och gemenskap varje vecka, men det mesta kommer nog att bli om en särskild kvinna i denna grupp. Om hur Gud kan förvandla och omskapa ett människohjärta, om hur Han, på sina egna, förunderliga vägar uttager och frälsar det, som för människors ögon kanske ibland ser allra mest omöjligt ut. Och så bärgar han en sådan själ för sin himmel, där ingen, ingen kan rycka den ur Hans hand!

En gång i november förra året försökte vi att börja med kvinnomöten, var onsdag klockan två. Min hjälparinna, Mrs. Yamamoto och jag hade tryckt inbjudningskort och försökt på allt sätt att få några kvinnor att komma. Det första resultatet var två och inte blev det just mycket bättre sedan heller. Fyra och fem syntes vara det mesta

som vi kunde samla ihop och vi kände oss missräknade. Men jag hade beslutat mig för att med Guds hjälp göra allt jag kunde för att nå några av alla dessa små kvinnor i vårt grannskap och så tryckte vi nya inbjudningskort och gick ut i de olika hemmen med dem och gav på samma gång en personlig inbjudning. Jag skall sent glömma hur trött jag var efter en sådan vandring, ur hem i hem, och min fot värkte efter att jag ansträngt den på de knaggliga vägarna, fulla av stenar och oförutsedda smågropar. Hade just fått foten ur gips efter ett benbrott. Men i mitt hjärta kände jag en inre glädje och jag bad Gud, att Han skulle tala till åtminstone några av alla dessa kvinnor och sända dem ut till vårt möte följande dag. Resultatet blev en enda kvinna från de över hundra hemmen vi besökt och modet ville på nytt sjunka. Men Gud räknar på ett annat sätt än vi och det är inte alltid mängden som är det nödvändiga.

I all korthet ville jag bara nämna, att Gud har välsignat denna lilla grupp och när vi nu är som mest, är vi i regel femton, sexton. Vi har tillsammans gått igenom Jesu liv och håller nu på med Apg. Och Gud har verkat på deras hjärtan så, att under de nyligen hållna tältmötena sex stycken av dessa kvinnor lämnat sig åt Gud. Efter Mrs. Yamamotos sjukdom i våras, (hon var min tolk), har Gud gett mig en annan medhjälparinna, som är en av våra grannar. Lilla Mrs. Okahashi är en av våra allra första bekantskaper och hon kom i början troget till våra bibelklasser, men sedan har det varit en del omständigheter i familjen, som gjort att hon inte kunnat komma. Hon talar en strålande engelska och var före sitt giftermål anställd vid en av de stora bankerna här i Tokio. Hon är från ett kristet hem och döpt som barn, men sade sig aldrig ha förstått, att hon själv behövde bli frälst och visste inte vad frälsning var, förrän hon började besöka våra bibelklasser. Att se det Andens verk, som pågått i hennes hjärta, kan bara göra en glad, och så har Gud fört henne fram till en verklig frälsningsupplevelse. F. n. är hon vår tolk under hela augusti månad, då vår manlige tolk är hemma under sina skolferier. Bed mycket för denna lilla kvinna, ty hon har det inte så lätt i sitt hem; maken är delvis emot att hon går till våra möten och därför har hon svårt att kunna komma från på kvällarna. Bed, att Gud också får frälsa hennes man. Mrs Okahashi är ovanligt duglig som tolk och man märker knappt att man måste använda sig av tolk då hon har hand om den sysslan.

Några gånger under våren har Guds Ande varit alldeles särskilt nära under dessa kvinnomöten och jag vet, att Gud arbetade på fleras hjärtan. Alldeles särskilt har det varit en liten fru, en äldre kvinna på 57 år, som varit så ivrig att få veta mera om Jesu lära. Det var Mrs Suzukida, den enda som kom efter att vi besökt de över hundra hemmen i januari månad. Hon var så glad åt tältmötena som skulle bli, ty då skulle hon kunna gå varenda dag. Kväll efter kväll

Min onsdagsgrupp. Foto F.P.
(Tyvärr var inte Mrs Suzukida med, den enda gång hon var frånvarande.)

kom hon troget och alltid var det någon som hon hade fått att följa med. Hon var en av de allra första som lämnade sig åt Gud under dessa möten och sällan har jag sett en människa genomgå en sådan förvandling. Det lyste och sken av frid och glädje ur varendaste rynka av hennes ansikte, hon påminde mig något om gamla Nantji i Mongoliet. I barnslig tro tog hon emot allt vad Jesus hade att ge och därför blev hennes glädje så mycket större. Hon var mor till en av våra närmaste grannar, som är bankman, och grannarna såg upp till henne och jag vet, att särskilt för kvinnorna i vår lilla grupp blev hon ett lysande exempel. En av kvinnorna sade, att om det går för Mrs Suzukida att bli kristen, så måste det gå för mig. Och då hon i sista lördagens möte stod upp och gav sitt vittnesbörd, om hur hon funnit Jesus som sin Frälsare, fanns det mer än ett vått öga i tältet.

Det allra sista tältmötet kunde Mrs Suzukida inte deltaga i, därför att hennes son och sondotter skulle resa bort och hon måste stanna hemma med de små barnbarnen. Vi saknade henne och undrade vad som gjorde att hon inte kom, men just då vi skulle till att lämna tältet, nära klockan elva på kvällen, kom den lilla gumman springande. »Jag måste få se Er alla innan Ni går hem och så måste jag få köpa en sångbok och få säga adjö till Er, som skall resa i morgon.» Sonen hade just kommit hem och så var hon så glad att vi alla fortfarande var kvar, fast det blivit sent.

Följande vecka vid vårt kvinnomöte hade vi en ovanligt god stund tillsammans och flera av kvinnorna bad för första gången med egna

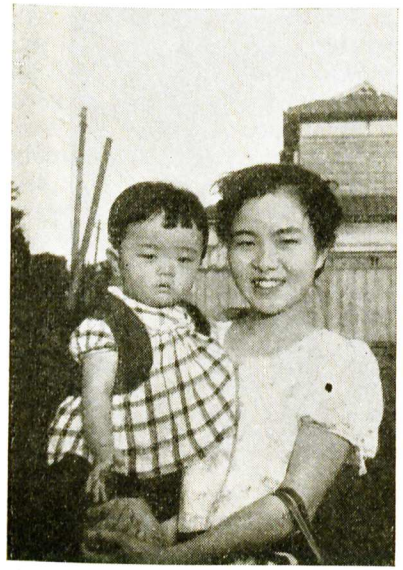

En liten grannkvinna på hemväg från ett kvinnomöte. Foto F.P.

ord. Sedan mötet var slut stod Mrs Suzukida upp och oombedd avlade hon ett vittnesbörd om hur lycklig hon var i sin nyvunna tro på Jesus och uppmanade dem, som ännu inte avgjort sig, att göra det snart. Det går inte att med några fattiga, futtiga ord förklara den mäktiga stillhet som rådde och hur det grep oss alla. Vi hade just gått igenom ett bibelstudium om Stefanus tal inför stora rådet och hur hans ansikte lyste som en ängels ansikte och jag tyckte, att jag kunde överflytta de orden på vår vän, ty det fullkomligt lyste om henne. Detta var onsdag för två veckor sedan.

Följande lördag hade Mrs Suzukida tagit sin bibel och sångbok och gått till alla sina grannar inom det område av bankhus där hon bodde hos sin son, och allvarligt manat dem att gå till våra möten och sedan gick hon till en av de andra kvinnorna från vår lilla grupp och hade tillbringat ett par timmar tillsammans med att läsa bibeln, bedja och sjunga. Hennes favoritsång var: »I hear Thy welcome voice, that calls me, Lord, to Thee... I am coming, Lord, coming now to Thee. Wash me, cleanse me in Thy blood, that flowed on Calvary.»

På svenska ungefär:

Ditt välkomstord jag hör,
Du kallar mig till dig.
Jag kommer, Herre, kommer nu,
Jag kommer nu till dig.
Mig rena i ditt dyra blod,
Som du på korset göt för mig.
Ja, två mig, två mig i ditt blod!

Då hon kom hem hade hon tvättat sitt hår, och medan det torkade, tog hon en penna och ett papper och skrev följande: »Jag tror på Jesus Kristus av hela mitt hjärta, jag tror, att Han förlåtit mig alla mina synder och att jag skall få evigt liv med Honom.» Och så slu-

Mrs Okohashi, min tolk, med sin lilla baby Foto S.J.

tar hon med några bibelcitat och sin älsklingssång och en innerlig önskan, att hennes son och sondotter skulle få uppleva den lycka som hon upplevt. Några minuter efteråt får hon en hjärnblödning och utan att vakna upp mer har hon lämnat denna världen inom loppet av några timmar.

Bara helt kort innan hon dog var jag därinne och jag kunde inte annat än förundra mig över, att detta var den andra dödsbädden hos en gammal japansk vän jag suttit vid, på bara en kort tid. Mina tankar gick tillbaka till den där bittra januari-dagen, då min fot värkte så illa efter promenaden på de knaggliga gatorna och då jag sedan tyckte, att Gud krönt mina strävanden med så liten framgång, då bara en endaste liten gumma kom som resultat av alla dessa inbjudningar. Gud, förlåt, att jag är en så dålig missionär!

Mrs Suzukidas liv och död har blivit till ett gripande vittnesbörd i hela vårt grannskap. »Mor har funnit något, som jag inte äger», sade hennes son, som är buddist, »och jag har aldrig vetat, att kristendomen kunde ge verklig frid förrän nu, då jag sett mor uppleva det.» »Om jag kunnat för släktens skull, skulle jag önska, att mor fick en kristen begravning», fortsatte denne son, och vad de orden betyder från en buddist, kan kanske endast vi, som står härute, till fullo förstå. Att begravningen nu blev buddistisk, gör inte så mycket, ty Suzukidas själ är hos Gud. Sonen har uttryckt en önskan om att det skulle vara roligt om vi kunde ha en minnesgudstjänst här i vårt hem och vi ska försöka att tillmötesgå detta, samtidigt som vi hoppas och ber, att den stunden skall få tjäna till att Guds rike och Hans namn skall bli ytterligare förhärligat. Onda makter är också i full verksamhet och buddist-prästerna i templet härintill säger, att

det var för att hon blev kristen som hon måste dö så snart. Att vi ha mycket motstånd att vänta förstå vi klart, ty »den kamp vi ha att kämpa är en kamp icke mot kött och blod utan mot furstar och väldigheter, som råda här i mörkret, mot ondskans makter i himlarymderna». Bed därför mycket för dessa, som lämnat sig åt Gud under dessa sista veckor, att de må få kraft att stå emot alla frestelser och bli segervinnare och en gång nå målet: evigt liv hos Jesus, och där »ingen skall kunna rycka dem ur min Faders hand!»

Er i Hans välsignade gärning, *Margith Persson*

Erintjin Dortjis gravvård i Hongkong

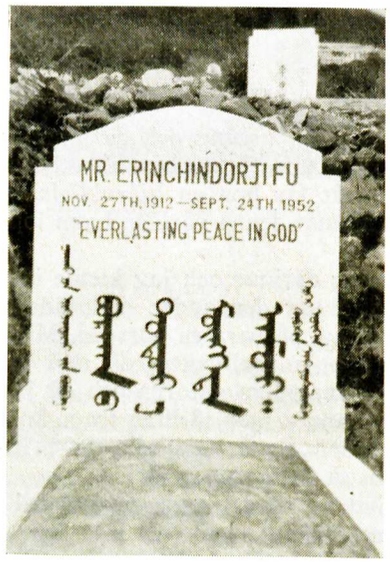

När detta läses, har redan mer än ett år gått, sedan vår vän Erintjin Dortji lämnade detta jordiska. Såsom å gravvården här ovan står inristat, var det nämligen den 24:e sept. 1952 som Gud tog hem denne sin trogne tjänare.

Å bilden till höger synes bakom gravstenen Erintjins efterlämnade maka och båda barn. Dessa befinner sig nu, som bekant, på Formosa. Må vi ihågkomma dessa mongoler i förskingringen i våra böner! De behöver det.

De båda fotona har av Erintjins maka sänts till Gerda Ollén från Formosa.

Mer om tältmötena i Tokio

En ny mötesserie i september.

Gullbritt Hellberg berättade i förra numret av vår tidning om de rikt välsignade tältmöten, som i somras hölls på vår station i Tokio. I brev till missionsföreståndare Joel Eriksson fullständigar nu Margith Persson denna uppmuntrande berättelse. Hon skriver:

Våra tältmöten blev rikt välsignade av Gud till själars frälsning. Tältet var så gott som fullsatt varenda kväll utom de kvällar då det regnade som allra mest, och ett hundratal har, medelst handuppräckning, lämnat sig åt Gud under dessa möten. Nu vet vi väl, att alla dessa inte kom igenom till verklig frälsning och många av dem räckte upp sin hand därför att andra gjorde det, och en hel del av dem ser vi kanske aldrig mer på våra möten. Men vad som fröjdar oss mest är att se dessa, som en längre tid besökt våra möten och som under dessa dagar tagit steget helt ut och bekänt sig verkligen vilja bli kristna. Vi har vid flera tillfällen under våren haft verkligt goda bibelstunder, då vi förnummit något av en väckelsevind och vi kan gott säga, att det under dessa tältmöten varit en väckelsens ande rådande. Det har varit underbart och jag tror knappast, att jag under hela min tid som missionär upplevt en sådan besökelsens tid. Vi har fått uppleva hur Gud kan frigöra och frälsa även detta hårt bundna folk. O, hur vi önskade att Ni därhemma kunde ha fått vara med och se och höra! Sången var mäktig, ty japanerna kan verkligen sjunga och musiken bestod mestadels av dragspel, munspel, gitarr, trumma, tamburin och orgel, så det var kläm i det hela. En ung japan ledde sången och vi musikanter hade bara att följa med.

Allra mest gripande tror jag sista lördagens möte var. De som lämnat sig åt Gud under dessa möten uppmanades att stå upp och avlägga ett kort vittnesbörd, det behövde bara bestå av några ord. Den allra första som stod upp var Mr Watanabe, en av våra mycket goda vänner, som med sin fru under dessa möten lämnat sig åt Gud. Han har haft en verklig kamp innan han kom så långt att han kunde överlämna sig helt, ty det var mycket, både i arbetet och annars som bundit honom. Han hade en kväll tidigare avlagt ett vittnesbörd om hur Gud sökt och kallat honom flera gånger, och det vittnesbördet grep många. Folke kommer nog att sända er det senare. Nu var det intet tvivel längre för Watanabe och sällan har jag sett en människa stråla av verklig frälsningsfröjd, som han gjorde det den kvällen. En efter en stod upp och avlade sitt vittnesbörd om hur Jesus nu blivit deras Frälsare, det var nästan så man inte vågade tro att detta var sant! En mäktig stillhet var rådande och vi förnam

Gud i vår mitt. Både Watanabe, hans fru och svärmor har helt kommit igenom under dessa dagar, så där är ett helt hem vunnet för Gud. Flera äldre har kommit med, för vilket vi tackar Gud av hela vårt hjärta, ty i vanliga fall anses det ju svårt att kunna nå andra än de riktigt unga. Kampen är hård, det är säkert, men Gud förmår dock, det har vi fått se och uppleva. En ung man, som kommit till våra bibelklasser nu och då allt sedan vi började och som påstod sig inte tro på någon Gud alls, har verkligen upplevt frälsning och frigörelse. Rolf brukade ha sällskap med honom på bussen till skolan på mornarna och så bjöd han honom komma hem till våra bibelstudier. Hans överlägsna leende och hans gudsfientliga inlägg ibland har gjort oss bedrövade mer än en gång, men under hela denna vår har hans inställning börjat bli en annan och vi har förstått, att han varit verkligt sökt av Gud. Då Folke frågade honom en av de sista kvällarna om han nu var riktigt säker om sin frälsning och att Jesus Kristus var hans Frälsare, slog han ut med båda sina armar och utropade jublande: »Oh, yes, now I am sure that Jesus is my Savior and I do not need to doubt any longer.» (»O ja, nu är jag säker på att Jesus är min Frälsare, och jag behöver inte tvivla mer.»)

Man är nästan rädd för att skriva, ty ofta är det ju så, att innan ens brev hinner hem, har satan varit framme och förstört något av det som Gud dock utfört. Men å andra sidan kan man inte vara tyst om sådana här saker heller. Att detta grannskap haft en särskild besökelsens tid, därom råder intet tvivel, men att dessa, som nu lämnat sig åt Gud, alldeles särskilt behöver stödjas i förbön, det är vi också på det klara med.

— — —

När Margith Persson kommit så långt som till dessa ord i sitt brev, gör hon ett uppehåll. Anledningen förklarar hon sålunda:

Nu har jag varit avbruten över en timma. En ung kvinna, som blev frälst under dessa möten, kom och ville fråga om en del saker i bibeln, som hon inte kunde förstå. Hon har inte möjligheter att komma till bibelstudierna på kvällarna, därför att hennes man sätter sig emot det, men hon kommer troget var söndag morgon och till varje kvinnomöte och nu och då kommer hon under dagarna för att få hjälp. Hon verkar vara mycket ivrig att få lära så mycket som möjligt och det är så roligt att höra henne bedja.

Margith Persson fortsätter härpå:

Jag kanske skulle nämna om också, innan jag slutar, att på barnmötena var dag var tältet fullsatt och som regel var det en 300 barn. Pastor Aoki är strålande att tala till barn.

Och så nämner Margith Persson till sist, att en ny serie tältmöten begynte den 12:e sept. Hon manar till förbön för dessa möten och för dem, som under dem vunnits för Gud.

K. Nilenius 80 år

Då apotekare K. Nilenius den 4:e oktober fyller 80 år, omslutes han av en stor skara missionsvänners välönskningar och förböner. Ej minst inom Svenska Mongol- och Japanmissionen har han gjort en betydande och välsignelsebringande insats, kännetecknad av en aldrig svikande missionskärlek, av klokhet och kunnighet.

N. har tillhört vår missions styrelse sedan 1942 och där alltid gjort värdefulla och om ett brinnande missionsintresse vittnande inlägg i överläggningarna. Ej minst betydelsefullt har N:s arbete varit nere i Göteborg, där han var en av initiativtagarna till bildandet av en vår missions bönekrets, som fått vara till rik välsignelse. N. har ända från början varit kretsens ordförande.

Det är många missionssällskap, som haft förmånen av apotekare Nilenius' intresse och stöd. Men Svenska Mongol- och Japanmissionen tycker sig stå i särskild tacksamhetsskuld till honom för hans uthålliga kärlek till den uppgift, som blivit vår mission förelagd.

Trots sin höga ålder kan N. glädja sig åt obruten hälsa och stor vitalitet. Svenska Mongol- och Japanmissionen bringar jubilaren på hans högtidsdag ett varmt tack för år som gått och en tillönskan av Guds rikaste välsignelse för dagar som kommer. *N. P. O.*

Meddelanden

Den gångna sommaren har varit rik på naturkatastrofer i Japan. I pressen har meddelats om fruktansvärda översvämningar, som vållat stor förödelse och krävt många människoliv. Även i Tokio har

man haft känning av oron i naturen. I sitt senaste brev skriver Margith Persson härom:

Regntiden har varit ovanligt lång och prövande i år, den började två veckor före den vanliga tiden och höll på över två veckor efter den vanliga tiden. Ni har nog säkert läst om alla översvämningar i Japan i sommar. Det har varit förskräckligt. Nu har den regniga perioden äntligen upphört, men i stället har hettan satt in på allvar och med det mått av fukt, som nu finns i luften, är det verkligen nästan olidligt ibland. I söndags då jag stod och talade på förmiddagsmötet, rann svetten i små bäckar och inte är det mycket bättre på kvällarna heller. Men vi har haft goda, varma möten i andligt avseende, och då tänker man inte så mycket på om det är litet hett. En solfjäder i handen är en god hjälp! Jag har haft sex möten medan Folke varit borta, tre av dem har jag haft som bibelstudium och har delat upp ämnet: »Tillväxt genom bön» i tre delar. Det har varit en välsignad ande rådande och jag har varit tacksam, att jag inte for med till Hokkaido. I går kväll var vi ett tjugutal och det var gripande att höra de många varma bönerna i det gemensamma bönemötet efteråt.

Influtna missionsgåvor

Augusti månad		*Januari—augusti månader*	
1952	1953	1952	1953
7.379: 75[1]	8.555: 50[2]	91.296: 25[3]	96.737: 43[4]

[1] Därav test.-medel 2.350: — o. t. flykt.-hjälpen 1.880: —.
[2] » » » » 90: —.
[3] » » 15.655: 55 » » » 3.170: —.
[4] » » 6.780: 22 » » » 1.120: 70.

Ljusglimtar

Tel. 10 62 05. Brunnsgatan 4, Stockholm C. Postgironummer 51015.
Pris kr 3: — pr helår. Ansvarig utgivare: *Joel Eriksson.*

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1953
97874

Ljusglimtar

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOL- OCH JAPANMISSIONEN

N:r 11 | EXPEDITION: BRUNNSGATAN 4 - STOCKHOLM C | Nov. 1953

En och en vi måste stiga

En och en vi måste stiga
Till det kors, som allt försonar,
Att oss helt åt honom viga,
Som i himlars rike tronar.
Andens liv i oss han tänder,
Då vi lyda, han oss leder,
In i gärningar oss sänder
Som han dag för dag bereder.

Öster, väster, norr och söder,
Korsets armar överskygga:
Alla äro våra bröder,
Som på jorden bo och bygga.
Då vi bröders bördor bära,
Med och för varandra lida,
Är oss Kristus åter nära,
Vandrar osedd vid vår sida.

A. Frostenson